

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/38/2022
Identifikačné číslo spisu:	2317212499
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2317212499.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti FINKELSTEIN s. r. o., Bratislava, Zámocká 8, IČO: 46 165 533, proti žalovanému B. I., narodenému XX. G. XXXX, D. T. D. XXX, zastúpenému advokátom Mgr. Petrom Kupkom, Trnava, Hlavná 23, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 26C/35/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 22. septembra 2020 sp. zn. 11Co/214/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobkyni priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 2. apríla 2019 č. k. 26C/35/2017-214 určil, že žalobkyňa je výlučným vlastníkom osobného motorového vozidla továrenskej značky Mercedes - BENZ, obchodný názov: G270CDI, VIN: P., EČV: H., a to titulom kúpnej zmluvy zo dňa 11. apríla 2016 uzatvorenej medzi I.. N. Š. ako predávajúcim a žalobkyňou ako kupujúcim (I. výrok) a žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia vo výške 100 % (II. výrok). 1.1. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňa je v evidencii motorových vozidiel a v technickom preukaze motorového vozidla (č. osvedčenia PD XXXXXX) vedená ako držiteľ a vlastník sporného osobného motorového vozidla. Motorové vozidlo žalobkyňa nadobudla na základe kúpnej zmluvy z 11. apríla 2016 uzatvorenej medzi predávajúcim - I.. N. Š. (I.. N. Š. je spoločníkom a konateľom žalobkyne) a žalobkyňou ako kupujúcim. I.. N. Š. motorové vozidlo nadobudol na základe kúpnej zmluvy z 5. apríla 2016 od predávajúcej H. G.. Dňa 7. decembra 2016 o 15:17 hod. v Bratislave bol I.. N. Š. ako konateľ žalobkyne policajnou hliadkou vyzvaný podľa § 89 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, aby dobrovoľne vydal dané motorové vozidlo policajnej hliadke, nakoľko je podozrenie, že bol spáchaný trestný čin neoprávneného užívania cudzieho motorového vozidla a na motorové vozidlo je vyhlásené celoštátne pátranie. Od povereného príslušníka PZ, ktorý v uvedenej veci vykonáva skrátené vyšetrovanie, sa žalobkyňa dozvedela, že motorové vozidlo bolo údajne prepísané zo žalovaného na inú osobu na základe plnej moci, ktorá vykazovala znaky

falšovania, vrátane doložky osvedčujúcej pravosť podpisu žalovaného, a že bolo postupne prepísané až na pani H. G., od ktorej ho kúpil I.. N. Š. (a neskôr ho previedol na svoju spoločnosť - na žalobkyňu).

1.2. Súd mal za preukázané, že v prípade uzatvorenia kúpnej zmluvy z 11. apríla 2016 medzi konateľom žalobkyne I.. N. Š. ako predávajúcim a žalobkyňou ako kupujúcim sa zmluvné strany dohodli na aplikácii zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObZ“) pre uvedený záväzkovoprávny vzťah, ktorá dohoda (pri zachovaní podmienky jej písomnej formy) je obsiahnutá v čl. V. bode 1. zmluvy. Uvedený postup (voľbu) považoval súd za možnosť subjektu záväzkovoprávneho vzťahu priamo danú ObZ v § 262 ods. 1, pričom jedinou podmienkou pre platnosť tejto voľby je písomná forma dohody o voľbe, inak zákon žiadne limitujúce podmienky neustanovuje. Je preto nepodstatným ekonomický účel dotknutého záväzkovoprávneho vzťahu, rovnako ako charakter subjektov právneho vzťahu. Nestotožnil sa s názorom žalovaného, že by postup subjektov právneho vzťahu vychádzajúci z konkrétneho (účinného) zákonného ustanovenia a v súlade s ním mohol byť postupom rozporným s dobrými mravmi. Stotožnil sa naopak v plnom rozsahu s argumentáciou žaloby, je minimálne máťúce, že žalovaný sa na jednej strane domáha určenia neplatnosti predmetnej zmluvy pre rozpor so zásadami poctivého obchodného styku, na druhej strane odmieta na vec aplikovať § 446 ObZ, ktoré jeho právnemu postaveniu nekonvenuje s odôvodnením, že predmetná zmluva má podliehať zákonu č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“).

1.3. Ďalej dôvodil, že ObZ v § 446 poskytuje ochranu dobromyseľnému kupujúcemu a pripúšťa, aby takýto kupujúci nadobudol vlastníctvo k tovaru aj v tom prípade, keď predávajúcim nie je vlastníkom. Ide o výnimku zo všeobecne platnej právnej zásady „nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet“, t. j. „nikto nemôže na druhého previesť viac práva, ako má sám“, resp. zo zásady „nemo dat quod non habet“, t. j. „nikto nedáva, čo nemá“. Dobromyseľnosť (statočnosť) kupujúceho musí byť daná v okamihu, keď mal nadobudnúť vlastnícke právo. Zároveň, dobromyseľnosť nadobúdateľa vlastníckeho práva (žalobkyne) bude relevantne spochybnená len vtedy, ak žalovaný preukáže, že „keď kupujúci mal vlastnícke právo nadobudnúť, vedel, že predávajúcim nie je vlastníkom a že nie je ani oprávnený s tovarom nakladať za účelom jeho predaja“, t. j. musí preukázať vedomosť o neexistencii vlastníckeho práva scudzovateľa v čase vzniku právneho úkonu (nielen prípadné pochybnosti o vlastníckom práve scudzovateľa). Žalovaný svoju procesnú obranu smeroval k preukázaniu legitimacy jeho vlastníckeho práva k vozidlu, ktoré však v konaní ani spochybnené nebolo, avšak vzhľadom na skutočnosť, že k nemu malo dôjsť v čase pred nadobudnutím vlastníckeho práva žalobkyne v rámci pomerne rozsiahleho reťazca prevodov vlastníckeho práva k vozidlu, pričom žalobkyňa je evidovaná ako v poradí posledný (deviaty) držiteľ a žalovaný ako piaty držiteľ vozidla, s prihladením na predmet sporu definovaný žalobným petitom, ani nie je v konaní podstatným.

Súd zamietol návrh žalovaného na vykonanie ďalších dôkazov v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania, nakoľko platnosť predchádzajúcich prevodov vlastníckeho práva vo vzťahu k predmetu sporu nie je podstatnou, a to práve vzhľadom na aplikáciu § 446 ObZ. Naopak mal za to, že žalobkyňa bola dobromyseľná v čase nadobudnutia vlastníckeho práva v zákonom požadovanej miere, a teda nevedela, že scudziteľ by nemusel byť vlastníkom vozidla. Nadôvažok, scudziteľ - konateľ žalobkyne I.. N. Š. nadobudol vlastnícke právo k vozidlu taktiež na základe kúpnej zmluvy z 5. apríla 2016 uzatvorenej podľa ObZ na základe voľby v zmysle § 262 ods. 1, 2 ObZ, ktorý vzťah na základe uvedeného rovnako podlieha režimu § 446 ObZ. Z postupu I.. N. Š. je zrejmé, že pri kúpe motorového vozidla si počínal s náležitou opatrnosťou, pričom bol od počiatku dobromyseľný v tom, že uzatvorením zmluvy a odovzdaním motorového vozidla sa stal jeho vlastníkom, ako aj v tom, že zmluvu uzatvára so skutočným vlastníkom predávanej veci (opak preukázaný v konaní nebol). O dobromyseľnosti I.. N. Š. napokon svedčí aj to, že podľa informácie od povereného príslušníka PZ malo dôjsť k prepisu motorového vozidla v evidencii motorových vozidiel zo žalovaného na inú osobu na základe sfalšovanej listiny, navyše niekoľko prevodov predtým, než bolo motorové vozidlo prevedené na pani G. ako právnu predchodkyňu I.. N. Š. a žalobkyne. Uzatvorením zmluvy z 11. apríla 2016 sa stala žalobkyňa výlučným vlastníkom motorového vozidla, a to aj v prípade, ak by sa preukázalo, že pani H. G. nebola v čase podpisu zmluvy z 5. apríla 2016 jeho skutočným vlastníkom. Žalobkyňa, ako aj jej právny predchodca, boli aj pri zachovaní náležitej opatrnosti (overení totožnosti predávajúceho, skontrolovaní údajov v dokladoch od motorového vozidla, lustrácie vo verejne dostupných registroch) dobromyseľní v tom, že motorové vozidlo kupujú od jeho skutočného vlastníka, a že ten bol oprávnený s motorovým vozidlom voľne nakladať. Návrh žalovaného na doplnenie dokazovania nariadením znaleckého dokazovania za

účelom preukázania nepravosti podpisu žalovaného na splnomocnení súd zamietol z dôvodu irelevancie vo vzťahu k predmetu sporu.

1.4. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a žalobkyni ako úspešnej strane sporu priznal náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia vo výške 100 %.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 22. septembra 2020 sp. zn. 11Co/214/2019 návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (I. výrok), napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (II. výrok) a vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (III. výrok).

2.1. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal procesným návrhom žalovaného na prerušenie konania a dospel k záveru, že v danej veci nejde o žiadny z prípadov, kedy by prerušenie konania prichádzalo do úvahy (§ 162 až § 164 CSP).

2.2. Predmetom odvolacieho konania bolo následne preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku a v závislom výroku o náhrade trov konania. Odvolací súd v plnom rozsahu preberal súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom. V celom rozsahu zdieľal i právne závery prvoinštančného súdu, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, a preto odkázal na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP). Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a berúc do úvahy odvolacie argumenty doplnil nasledovné.

2.3. Žalobkyňa preukázala, že motorové vozidlo nadobudla kúpnu zmluvou z 11. apríla 2016 od predávajúceho I. N. Š. (jej konateľa a spoločníka), ktorý ho nadobudol kúpnu zmluvou od predávajúcej H. G.. V oboch prípadoch ako osoba konajúca za kupujúceho vystupoval I. N. Š., preto bolo potrebné skúmať aj dobromyseľnosť menovaného pri prvej kúpe, keďže zistenie prípadnej absencie dobromyseľnosti pri uzatváraní kúpnej zmluvy z 5. apríla 2016 by muselo celkom nepochybne viesť aj k absencii dobromyseľnosti žalobkyne pri uzatváraní kúpnej zmluvy z 11. apríla 2016. V danom prípade zo žiadneho predloženého dokladu pri podpise kúpnej zmluvy z 11. apríla 2016 (a potom ani nasledujúcej kúpnej zmluvy) nevyplyvalo, že predávajúci nie je vlastníkom predávaného motorového vozidla a ani nič nevzbudzovalo o tom dôvodnú pochybnosť. Žalobkyňa preukázala, že kontakt na predajcu vozidla H. G. získala cez inzerát na portáli Autobazar.EU, s touto prostredníctvom svojho konateľa a spoločníka I. N. Š. komunikovala ohľadom kúpy vozidla, na dohodnutom stretnutí predávajúca H. G. konateľovi žalobkyne preukázala svoju totožnosť, predložila originál technického preukazu, kde bola uvedená ako vlastníka vozidla a po uzavretí zmluvy mu sprístupnila vozidlo aj s kľúčmi. Žalobkyni nemožno vytýkať, že by pred kúpou nekonala dostatočne obozretne a niet dôvodu spochybňovať jej dobrú vieru ako nadobúdateľa vozidla, keďže za vyššie uvedených okolností nič nenasvedčovalo tomu, že by predávajúca nemala byť vlastníčkou vozidla. I. N. Š. vzhľadom na všetky dostupné znalosti získané pred uzavretím zmluvy kupoval 5. apríla 2016 vozidlo v dobrej viere, že predávajúca H. G. je oprávnená s vozidlom disponovať a rovnako tak kupovala následne vozidlo v dobrej viere aj žalobkyňa (ktorej menom konala tá istá osoba I. N. Š., disponujúci rovnakými znalosťami o vozidle). Takejto dobromyseľnosti poskytuje ochranu § 446 ObZ, ktorý v danom prípade treba na vec aplikovať, keďže aplikáciu ObZ si zmluvné strany v kúpnej zmluve platne dohodli. Odvolací súd bol toho názoru, že ani skutočnosť, že žalobkyňa nadobudla vozidlo od svojho konateľa, a to v krátkom čase po jeho kúpe od H. G.S., nezakladá dôvod pochybovať o dobromyseľnosti žalobkyne a už vôbec jej dobromyseľnosť sama osebe nevylučuje.

2.4. Nebolo možné stotožniť sa s názorom žalovaného, že by voľbu režimu ObZ pri kúpnej zmluve, ktorou žalobkyňa vozidlo nadobudla, bolo treba vyhodnotiť ako účelový postup zmluvných strán, ktorý je výkonom práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Odvolací súd nedal žalovanému za pravdu v tom, že by takéto dojednanie zmluvných strán bolo dojednaním absolútne neplatným podľa § 39 OZ. Dojednanie obsiahnuté v článku V. kúpnej zmluvy z 11. apríla 2016 svojím obsahom ani účelom neodporuje zákonu, zákon neobchádza ani sa neprieči dobrým mravom, keď zmluvné strany iba využili zákonom ponúkanú možnosť uzavrieť obchodný záväzkový vzťah.

2.5. Pokiaľ by bola žalobkyňa vozidlo kupovala podľa OZ a preukázali by sa skutočnosti tvrdené

žalovaným, išlo by o takú právnu vadu predanej veci, ktorá by bránila tomu, aby mohla na základe kúpnej zmluvy z 11. apríla 2016 vozidlo nadobudnúť, keďže podľa OZ (§ 588 a nasl. o kúpnej zmluve) nie je možné platne nadobudnúť cudziu vec vychádzajúc z jednej zo základných zásad súkromného práva, podľa ktorej nikto nemôže previesť viac práv, než má sám. Nakoľko však žalobkyňa nadobudla motorové vozidlo na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej podľa § 446 ObZ, je potom irelevantné skúmať okolnosti tvrdené žalovaným týkajúce sa nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaného k motorovému vozidlu, ako aj okolnosti, za akých malo byť predmetné vozidlo prevedené zo žalovaného (podľa neho neplatne) na ďalšiu osobu. Odvolací súd mal zhodne so súdom prvej inštancie za to, že vykonávanie dôkazov navrhovaných v tomto smere žalovaným by bolo neúčelné a ne hospodárne, keďže pre výsledok sporu by bolo irelevantné zistenie, či žalovaný bol v minulosti vlastníkom vozidla, či a za akých okolností W. O. bez jeho vedomia vozidlo previedol na inú osobu, ako aj všetky súvisiace otázky, riešené v pripojenom trestnom spise.

2.6. Na záver doplnil, že sa nezaoberal argumentáciou žalovaného, ktorú doplnil v odvolacej replike (išlo o tvrdenie, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadom nadobudnutia vlastníckeho práva k vozidlu z dôvodu, že nebolo v súdnom konaní preukázané dodržanie postupu podľa § 59a ods. 1 ObZ). Odvolacie dôvody totiž možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP) odhladiť od toho, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len v prípadoch podľa § 366 CSP (tzv. novoty), pričom o žiadny taký prípad tu nešlo.

2.7. Vychádzajúc z vyššie uvedeného nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a keďže nezistil ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal prihliadnuť z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), napadnutý rozsudok vo veci samej, ako i v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania z dôvodu vecnej správnosti podľa § 387 ods. 2 CSP potvrdil.

2.8. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu výrokov II. a III. podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP.

3.1. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považuje za formalistický a nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok presvedčivých dôvodov a má za to, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý súdny proces. V konaní pred odvolacím súdom došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f) CSP, pretože odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi ako strane sporu, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedená vada súdneho konania mala zároveň za následok aj vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku. Ďalej uviedol, že voľbu režimu § 446 ObZ považuje za obchádzanie zákona (najmä § 588 a nasl. OZ), nakoľko predávajúci pri prvej ani druhej zmluve neboli podnikateľmi - ich vzťah s kupujúcimi bol občianskoprávny, nie obchodnoprávny, na úkor dovolateľa, čo spôsobuje neplatnosť oboch zmlúv podľa § 39 OZ. Odvolací súd si zvolil neprimerane formalistický výklad § 446 ObZ a § 39 OZ, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť jeho rozsudku. Opačný výklad by viedol k extrémnej nespravodlivosti a formalizmu.

3.2. S poukazom na uvedené dôvody dovolania navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že odvolací súd zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vracia späť na ďalšie konanie a prizná žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, trov odvolacieho konania ako aj trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Alternatívne navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil späť na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol, resp. zamietol ako nedôvodné a priznal jej náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Dovolateľ si podľa názoru žalobkyne zamieňa dovolanie s riadnym opravným prostriedkom, keď dovolanie v skutočnosti neodôvodňuje zmätočnosťou konania (keďže konania zmätočné neboli), ale pod zámienkou podania dovolania de facto neprípustne polemizuje s právnym názorom súdov, ktoré mu (vzhľadom na výsledok sporu v jeho neprospech) nekonvencujú a žiada, aby ich dovolací súd prehodnotil. Uviedla, že v danom prípade súdy precízne odôvodnili, ako zistili skutkový stav a vysvetlili, aké úvahy ich viedli k prijatým záverom a vysporiadali sa aj s argumentáciou dovolateľa.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd konštatuje, že v postupe odvolacieho súdu nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľa na jeho procesných právach a založiť tak dôvodnosť podaného dovolania. Z predloženej dovolacej argumentácie možno podľa názoru dovolacieho súdu vyvodiť v zásade len všeobecnú nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu a polemizovanie s jeho právnymi závermi. Skutočnosť, že dovolateľ sa s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o jeho nepreskúmateľnosti.

11. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Dovolačný súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie

rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, pričom to nie je tento prípad.

12.1. V súdnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom, pričom vec správne právne posúdil. Odvolací súd skonštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozsudku a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu, t. j. k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o dôvodnosti podanej žaloby; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený či arbitrárny. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) obsahuje jasné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých dospel k záveru o vlastníckom práve žalobkyne k spornému motorovému vozidlu. Uviedol, prečo nespochybnil dobrú vieru žalobkyne ako nadobúdateľa predmetného motorového vozidla, zaoberal sa dojednaním zmluvných strán kúpnej zmluvy o voľbe režimu ObZ a mal za to, že takéto dojednanie bolo v súlade so zákonom a vyjadril sa k tomu, prečo nebolo potrebné vykonať ďalšie dovolateľom navrhované dôkazy. Odvolací súd sa dostatočne a logicky vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami.

13. Námietka dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu tak nie je relevantná a konanie pred odvolacím súdom nebolo zaťažené vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP.

14. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že rozhodnutia súdov v danom spore vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, dovolací súd poznamenáva, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (R 24/2017).

15. V kontexte uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolanie, v ktorom dovolateľ namieta vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné. Dovolací súd preto dovolanie zamietol podľa § 448 CSP.

16. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní bola plne úspešná žalobkyňa, ktorej vznikli trovy dovolacieho konania. Dovolací súd jej preto voči žalovanému priznal ich náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.